

Boghveden

Tit og ofte når man efter et tordenvejr går forbi en ager hvor boghveden gror, ser man at den er blevet ganske sort og afsvedet. Det er ligesom en ildslue var gået hen over den, og bondemanden siger da: »Det har den fået af lynilden.« Men hvorfor har den fået det? – Jeg skal fortælle hvad gråspurven har sagt mig, og gråspurven har hørt det af et gammelt piletræ der stod ved en boghvedeager og står der endnu. Det er sådant et ærværdigt stort piletræ, men runkent og gammelt. Det er revnet lige midt i, og der vokser græs og brombærranker ud af revnen. Træet hælder forover, og grenene hænger lige ned mod jorden, ligesom om de kunne være et grønt, langt hår.

På alle markerne rundt om voksede korn, både rug, byg og havre, ja, den dejlige havre der ser ud når den er moden, ligesom en hel mængde små gule kanarifugle på en gren. Kornet stod så velsignet, og jo tungere det var, des dybere bøjede det sig i from ydmyghed.

Men der var også en ager med boghvede, og den ager var lige ud for det gamle piletræ. Boghveden bøjede sig slet ikke som det andet korn, den knejste stolt og stiv.

»Jeg er vel så rig som akset,« sagde den, »jeg er desuden meget smukkere; mine blomster er skønne som æbletræets blomster, det er en lyst at se på mig og mine. Kender du nogen prægtigere end os, du gamle piletræ?«

Og piletræet nikkede med hovedet ligesom det ville sige: »Jo, det gør jeg rigtignok,« men boghveden struttede af bare hovmod og sagde: »Det dumme træ, det er så gammelt at der vokser græs i maven på det!«

Nu trak der et skrækkeligt ondt vejr op. Alle markens blomster foldede deres blade eller bøjede deres fine hoveder mens stormen for hen over dem. Men boghveden knejsede i sin stolthed.

»Bøj dit hoved som vi!« sagde blomsterne.

»Det behøver jeg slet ikke,« sagde boghveden.

»Bøj dit hoved som vi!« råbte kornet. »Nu kommer stormens engel flyvende. Han har vinger der når oppe fra skyerne og lige ned til jorden, og han hugger dig midt over før du kan bede ham være dig nådig.«

»Ja, men jeg vil ikke bøje mig,« sagde boghveden.

»Luk dine blomster, og bøj dine blade!« sagde det gamle piletræ, »se ikke op mod lynet når skyen brister. Selv menneskene tør det ikke, thi i lynet kan man se ind i Guds himmel. Men det syn kan selv gøre menneskene blinde. Hvad ville der da ikke ske med os jordens vækster vovede vi det, vi som er langt ringere!«

»Langt ringere!« sagde boghveden. »Nu vil jeg just se ind i Guds himmel!« og den gjorde det i overmod og stolthed. Det var som hele verden stod i ildslue, således lynede det.

Da det onde vejr siden var forbi, stod blomster og korn i den stille rene luft, så forfriskede af regnen, men boghveden var brændt kulsort i lynet, den var nu en død, unyttig urt på marken. Og det gamle piletræ bevægede sine grene i vinden, og der faldt store vanddråber fra de grønne blade, ligesom om træet græd, og spurvene spurgte: »Hvorfor græder du? Her er jo så velsignet. Se hvor solen skinner, se hvor skyerne går, kan du mærke den duft fra blomster og buske? Hvorfor græder du, gamle piletræ?«

Og piletræet fortalte om boghvedens stolthed, overmod og straf. Den følger altid. Jeg som fortæller historien, har hørt den af spurvene. – De fortalte mig det en aften da jeg bad dem om et eventyr.